

Truus Krüger Ruysink

Het Mooiste Gezicht van deze week werd geboren in de Laarstraat in Zutphen, als vijfde in een gezin van twaalf kinderen. Een druk huis, met altijd leven om haar heen, maar vooral ook warmte. Haar vader had een aannemersbedrijf en haar moeder hield het grote gezin draaiende. "Ze zei altijd: het is me nooit een last geweest." Die zin is haar altijd bijgebleven. Zelf voelde ze al jong verantwoordelijkheid. Terwijl andere kinderen buiten speelden, maakte zij tussen de middag snel de bedden op voordat ze weer naar school moest, gewoon omdat ze zag hoeveel werk haar moeder had.

Na haar veertiende bleef ze thuis om haar moeder te helpen in de huishouding. Tien jaar lang runde ze samen met haar het gezin. Ze had eigenlijk verpleegkundige willen worden, maar die droom schoof aan de kant voor het gezin. Toch kijkt ze zonder spijt terug. Zorg dragen voor anderen zat van jongs af aan al in haar karakter. Via het Leger des Heils ontmoette ze haar man, zes jaar ouder en al snel de liefde van haar leven. Samen begonnen ze hun leven in een bovenwoning aan de Weg

naar Laren. Daar kwamen hun drie zoons ter wereld. Toen de woning te klein werd, verhuisden ze via de Keppelstraat uiteindelijk naar de Pagematestraat, waar ze maar liefst 44 jaar woonde. Een huis waar het gezin groeide, waar muziek klonk en waar herinneringen werden gemaakt.

Het Leger des Heils liep als een rode draad door haar leven. Niet alleen de diensten en de muziek, maar vooral het contact met mensen gaf haar energie. Ze gaf bijbellessen aan kinderen, leidde jeugdgroepen en zette zich jarenlang in voor het jeugdwerk. Een van haar mooiste herinneringen is het jaarlijkse kamp in Ommen, waar ze met dertig jongeren een week verbleef. Er werd eindeloos gespeeld, van zeskamp tot avondspellen, en 's avonds zat iedereen gezellig bij elkaar. Hoogtepunt was altijd de bonte avond, waar iedereen iets mocht opvoeren, alleen of samen. "Dat was ieder jaar zo'n ontspannen en fijne week," vertelt ze glimlachend. Ook rond kerst zat ze nooit stil. Samen met Wim Pieters studeerde ze met zo'n dertig jongeren musicals in voor het bejaardenkerstfeest in de Buitensociëteit. Wekenlang oefenen, regelen en repeteren, maar altijd met succes.

Muziek speelde sowieso een grote rol in haar leven. Haar vader dirigeerde jarenlang het muziekkorps van het Leger des Heils en zichzelf was zestig jaar muzikant. Ze begon op de bariton en speelde later trombone, haar favoriete instrument. Inmiddels is het korps verdwenen en zijn veel oude bekenden overleden, maar de verbondenheid voelt ze nog steeds. Het leven bracht ook verdriet. Haar man overleed aan longkanker, meerdere broers en zussen vielen weg en ook zij kreeg met ziekte te maken. Toch overheerst geen bitterheid. Ze woont nu al vijf jaar met plezier in het Bornhof, geniet van het uitzicht, drinkt koffie met buurvrouwen en fietst nog zelfstandig op haar elektrische fiets. Twee keer per week helpt ze nog steeds in de tweedehandswinkel van het Leger des Heils. "Zolang ik het kan, waarom zou ik het niet doen?" En misschien typeert juist dat haar het beste: altijd in beweging blijven voor anderen, met warmte, trouw en aandacht voor de mensen om haar heen. De betrokken vrouw waarover ik schreef is niemand minder dan Truus Krüger Ruysink!